

havde holdt sit afgørende Møde, læste man i et herværende Presseorgan, som staar det høje Flertal meget nær, at der Dagen forud var tilvejebragt fuld Enighed mellem Rigsdagens Ting om Skoleloven. Sagen har altsaa været fuldstændig afgjort i Dag, inden vi begyndte paa den; men det kan ikke hindre mig i med mit Nej at protestere imod, at Afgørelsen er bleven saaledes, som den er. Jeg har ikke Indtrykket af, at Jubelen i Dag er saa overvættets stor hos det ærede Flertals Medlemmer. Jeg forklarer dette af, at man i Stilhed erkender, at det Resultat, her er tilvejebragt, ikke er et saadant, at der er Grund til at jubilere over det. Men hvilke og hvor mange der end maatte glæde sig, saa er det dog givet, at Kommunerne, som skulle betale Gildet, ingen Grund have til at glæde sig over, hvad der er sket. Jeg tror ogsaa, at ærede Medlemmer, naar de komme ud paa Landet og komme i nærmere Berøring med deres Mandanter, ville erfare, at den Afgørelse, som træffes her, ikke er af den Art Afgørelser, der vinde Befolkningens Bifald.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Sthyr): Jeg vil begynde med at sige et Par Ord til den ærede sidste Taler. Jeg kan ikke nægte, at det har været mig forbavsende at høre Sagen fremstillet paa den Maade, som det ærede Medlem gjorde det. Det ærede Medlem gav en Fremstilling, som om dette Ting skulde have lidt en Ydmygelse og havde tabt Slaget. Naa, jeg maa nu sige, at jeg har været af den ganske modsatte Mening, og der er det ejendommelige derved, at det andet Ting ogsaa er af den ganske modsatte Mening. Det vil jo vides tilstrækkelig, at i det andet Ting er Anskuelsen den, at det netop er det Ting, der har tabt Slaget, og det er jo ogsaa her fremhævet tilstrækkeligt, at efter Regeringens tidligere Optræden i denne Sag er det Regeringen, der har tabt Slaget. Jeg kan heller ikke se, at det ærede Medlems Motivering skulde i Virkeligheden kunne begrunde hans Opfattelse. Han har gjort gældende, at ved at optage de Ord, som fandtes i den ældre Lov, har man godkendt den Fortolkning, som er bleven fulgt af Regeringen i 40 Aar, og som har fremkaldt en 40aarig Strid. Nu vil jeg sige med Hensyn til denne 40aarige Strid, at den er ikke saa stor — hvad jeg ved tidligere Lejligheder allerede har gjort opmærksom paa — som det skulde synes, efter hvad vi nu have hørt. Jeg har gjort opmær-

som paa, at mellem de 8,000 Kaldelser, som have fundet Sted, siden den forrige Lov blev vedtagen, har der været 5 Tilfælde, hvori Sagen er bleven appelleret til Regeringen, og i det ene af disse 5 Tilfælde er Regeringen gaaet imod de kaldende Myndigheder, saa at det i alt er 1 af hver 2000 Embedsbesættelser, Striden har staaet om. Men fremdeles vil jeg tillade mig at gøre opmærksom paa, at det er jo den af Folketinget i forrige Samling til Slutning vedtagne Affattelse af Kaldelsesparagraffen, som jeg tillod mig at forelægge ordret, og at der er sket den Forandring i de oprindelige Bestemmelser, at der kun skulde være to Ting at tage Hensyn til: Lærerdugtighed og moralsk Vandel. Jeg synes jo nok, at naar det er blevet saaledes ordnet, er dermed slaaet fast, at de Ting, som man tidligere har paaanket over for Kaldsmyndighederne, for Fremtiden ere udelukkede. Man har klaget over, at de kaldende Myndigheder i deres Udnævnelser lode sig bevæge af politiske Motiver eller udelukkende tog Hensyn til Ancienniteten. Det forekommer mig dog, at det er udelukket ved den Bestemmelse, her er kommen ind. Jeg kan derfor ikke se, at det ærede Medlem har Ret i sin Opfattelse af Sagen. Men forbavsende er det jo unægtelig, at det skal gøres gældende her, at det er dette Ting, der har tabt Slaget paa dette Punkt, medens det dog vil være en i dette Ting velbekendt Sag, at det har kostet, lad mig bruge det Udtryk, betydelig Resignation, betydelig Imødekommen fra det andet Tings Side at gaa ind paa Loven.

I øvrigt skal jeg med Hensyn til disse Kaldsbestemmelser, hvorom jeg tidligere har haft Lejlighed til at udtale mig, indskrænke mig til paa ny at hævde, at jeg gaar til Administrationen i Overensstemmelse med denne Lov, for saa vidt det falder i min Lod at gennemføre den, uden nogen som helst Bagtanke, og at jeg er fuldstændig enig med mig selv om at ville følge Lovens Bestemmelser i den Aand, hvori de ere vedtagne. Det ærede Medlem har selvfølgelig ganske Ret i at sige, at jeg ikke er udødelig, endnu mindre udødelig som Minister, man ved jo nok, at en Minister, for at bruge et Udtryk, som er blevet brugt, er en „Ekscellence paa Opsigelse“, og Opsigelsen kan jo finde Sted naar som helst, men nogen Betydning har det dog, naar der ved Anvendelsen i de første Aar af denne Lov følges en bestemt Praksis. En saadan Praksis er ikke saa let at komme bort fra.